

DE WIMPEL

Samengesteld door Finn Audenaert

Individuele verhalen © 2026 de genoemde auteurs

Individuele illustraties © 2026 Coen de Moor en Tais Teng

Coverillustratie, coverdesign en boeklayout © 2026 Rik de Lavaletta

Samenstelling en redactie: Finn Audenaert

ISBN 9789403874296

NUR 334

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk

EERDER VERSCHENEN

Ivan van Ivan

(anthologie, uitgave in eigen beheer, 2026)

Finn Audenaert - *Knipsels uit de Kosmoheraut*

(verhalenbundel, uitg. De Kremkoll, 2025)

Marius Vahlkamp - *Geluk, dé handleiding*

(episodische roman, uitg. Poespa Producties, 2025)

Onwereldse sprookjes

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

De belofte

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

9000 levens

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

Alice. Nieuwe avonturen in Wonderland

(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024)

Boe!

(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024 *uitverkocht*)

Bang voor spoken?

(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024)

Niet van deze wereld

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2024)

INHOUD

Voorwoord - Wat Wappert Daar In De Wind?.....	7
Finn Audenaert En Katrien Verheecke - De Wimpel.....	11
Finn Audenaert En Luc Vos - De Wimpel.....	25
Finn Audenaert En Laura Weterings - De Wimpel.....	37
Finn Audenaert En Rik de Lavaletta - De Wimpel	47
Finn Audenaert En Wendy Sempels - De Wimpel	59
Finn Audenaert En Beck Palmas - De Wimpel.....	73
Finn Audenaert En Ellen Kusters - De Wimpel ... Udo De Listige	85
Finn Audenaert En Jaap Boekestein - De Wimpel	101
Finn Audenaert En Roland Becks - De Wimpel	109
Finn Audenaert En Stephan Swertvaegher - De Wimpel.....	121
Finn Audenaert En Theo Michaels - De Wimpel.....	131
Finn Audenaert En Harrie Adema - De Wimpel.....	145
Finn Audenaert En Anna López Dekker - De Wimpel.....	157
Finn Audenaert En Eveline van Dienst - De Wimpel.....	169
Finn Audenaert En Dominique Heuff - De Wimpel.....	181
Finn Audenaert En Theo Barkel - De Wimpel.....	193
Finn Audenaert En Hervé Suys - De Wimpel.....	205
Finn Audenaert En Mehmet Küçükaycan - De Wimpel.....	213
Finn Audenaert En M.G. Crow - De Wimpel.....	227
Finn Audenaert En Pierrette COffrée - De Wimpel	239
Finn Audenaert En Niels van Eekelen - De Wimpel	249
Finn Audenaert En Veerle Dosogne - De Wimpel.....	261
Finn Audenaert En Iván Bojtor - De Wimpel	271
Finn Audenaert En Petra Coret - De Wimpel	275
Finn Audenaert En Tais Teng - De Wimpel.....	289
Finn Audenaert En Jo Neels - De Wimpel	299
Finn Audenaert En Bjorn J Keus - De Wimpel En De Verandering Van De Stad.....	309
Finn Audenaert En Alexander Verbeek-van den Toren - De Wimpel.....	321

Finn Audenaert En Marie-louise Hellemons - De Wimpel.....	333
Finn Audenaert En Arndt van Ruremonde - De Wimpel	347
Finn Audenaert En Miriam Ootjers - De Wimpel.....	359
Finn Audenaert En Liesbeth Jochemsen - De Wimpel En ... De Kannibalistische Rupsen	371
Finn Audenaert En Luc Geeraert - De Wimpel	381
Finn Audenaert En Kwan Aben-Lee - De Wimpel Of De Val Van Udo	395
Finn Audenaert En Ruben De Baerdemaeker - De Wimpel	407
Finn Audenaert En Roelof Goudriaan - De Wimpel.....	419
Finn Audenaert En Marleen Vermeire - De Wimpel Of Der Frohe Gerber .	429
Finn Audenaert En Marius Vahlkamp - De Wimpel Oftewel De Getuigenis Van De Laatste Beveler.....	441
Finn Audenaert - De Wimpel - Epiloog.....	461
Johan Klein Haneveld - De Weerbarstige Wimpel.....	465
Charles van Wettum - Waar De Wimpel Van De Mensheid Wappert.....	473
Elsbeth Boom - Was	483
Frank Beckers - Haiku	485

VOORWOORD - WAT WAPPERT DAAR IN DE WIND?

De zomer van 2025 was heel intens voor me. Ik besteedde juli grotendeels aan de herwerking en eindredactie van mijn solo-SF/F/H-verhalenbundel *Knipsels uit de Kosmoheraut* (uitgeverij De Kremkoll). In augustus ging mijn tijd dan weer naar de eindredactie van de schitterende verhalenbundel *Soms is kort lang nog niet zo slecht* van Bavo Dhooge (uitgeverij Poespa Producties).

Tussendoor wilde ik natuurlijk ook zelf iets nieuws schrijven. Er was helaas weinig vrije tijd. Maar toen kwam het idee! Als ik nu eens het begin van een verhaal zou schrijven, en anderen een vervolg liet verzinnen? Ik keek in mijn folder met onafgewerkte vertellingen en vond een stukje waarmee ik wel wat kon. Het begin van 'De wimpel' ... Dat herschreef ik grotendeels, met veel aandacht voor personages en setting. Zo waren er, hoopte ik, voldoende aanknopingspunten voor andere auteurs.

Mijn eenvoudige ingeving had meteen succes bij een heleboel schrijvers. Sommigen namen het begin volledig over, anderen pasten mijn stukje subtiel of radicaal aan. Mooi zo! Deze reeks bood me de kans om weer eens met een aantal voor mij nieuwe gezichten samen te werken, iets wat ik steevast erg leuk vind.

Coen de Moor zorgde met veel plezier voor enkele binnenillustraties. Zoals steeds leverde hij prachtig werk. Ook Tais Teng maakte een geweldige illustratie, net als Rik de Lavaletta. Het was ook Rik die zorgde voor de publicatie van deze verhalen in boekvorm, na hun verschijning in het online SF/F/H-magazine *Out of this World*.

Vier auteurs stuurden me bonusmateriaal toe: twee verhalen en twee gedichten met als thema 'de wimpel', maar zonder mijn begin. Dat leek me een leuke verrassing voor iedereen die bij het project betrokken was.

Ik bedank graag alle deelnemers voor hun creativiteit en enthousiasme. Dit boek is er dankzij jullie.

Aan alle lezers: veel leesgenot toegewenst met Udo's jacht op de wimpel!

Finn Audenaert

FINN AUDENAERT EN KATRIEN VERHEECKE - DE WIMPEL

Iedereen wilde de wimpel. Er was geen man in het land die er 's nachts niet van droomde. Hoe het ooit gekomen was dat zo'n dun stuk textiel absolute macht vertegenwoordigde, was verloren gegaan in de mist der tijden. Alleen dit stond vast: wie de wimpel veroverde, kon zijn wil aan anderen opleggen

De vraag was natuurlijk: hoe stal je de wimpel van zijn huidige bezitter, Leonhard de Beveler? Udo dacht het antwoord te weten: enkel een list bood uitkomst. Bruut geweld gebruiken, zo hadden de twaalf doden het afgelopen jaar uitgewezen, liep faliekant mis.

Udo sloeg geen dag over. Elke ochtend om klokslag zes uur strompelde hij door de kronkelende steegjes van Rothenburg ob der Tauber. Ondanks de pijn in zijn been maakte hij met opzet een omweg want de leerlooierij waar hij aan de slag was, lag een heel eind uit de buurt. Op de toren van het Topplerschlösschen wapperde de blauw-wit-geblokte wimpel. Udo's ogen volgden de snelle bewegingen van de gouden cirkel midden op de wimpel. O, hij zag de bergen goud al voor zich. Als iedereen hem gehoorzaamde, zou zijn rijkdom oneindig zijn. Dat zou zijn stadsgenoten leren – vernederd hadden ze hem in zijn jeugd, niet meer of min. De pijn vlamde door zijn been toen hij dacht aan de dag dat de andere jongens hem tegen de kar hadden geduwd. De karrendrijver had nog geprobeerd zijn paard te laten stoppen, maar het onheil was al geschied. Udo ging vanaf die dag als een kreupele door het leven, al was 'gaan' wellicht niet het passende woord.

Het werk in de leerlooierij was hard, zeker voor iemand als Udo. Hij was wat men een vlezer noemde. Dierenhuiden werden onthaard,

gesmart en gebroeid voordat ze bij hem terechtkwamen. Op de binnenkant van de huiden zaten nog grote stukken vlees. Udo moest de huiden op een bolle stenen tafel leggen en er het vlees afsnijden. Hiervoor moest hij de hele tijd rechtop staan. De tafel was hoog. Hij kon weliswaar zitten, maar dan kon hij niet voldoende kracht zetten op het mes. Naast het werk zelf vermoeiden ook de anderen in de leerlooierij hem. Zo ging het al zijn hele leven: niemand behandelde hem zoals het hoorde. Hij werd beschimpt vanwege zijn gebrek en belogen, omdat mensen dachten dat wie krom liep, ook wel dom moest zijn. Dikwijls doorzag Udo het bedrog, maar hun pogingen stompten hem af. Steeds weer raakte hij in mensen teleurgesteld.

Dus had hij alleen nog oog voor de wimpel. Die zou zijn leven veranderen. Al meer dan een jaar trof Udo voorbereidingen voor zijn diefstal. Vandaag was dan eindelijk de dag aangebroken. Vanzelfsprekend zou hij niet naar de leerlooierij gaan. Als hij de wimpel kon bemachtigen, zou de hele stad zijn bevelen uitvoeren. Waarom zou hij dan nog werken voor de kost? Zijn eerste bevel zou trouwens de leerlooierij gelden: iedereen moest eruit, behalve misschien Inneke. Zij was een vriendelijke meid, die altijd een goed woord voor hem overhad. Wie weet bevorderde hij haar tot bazin. Daar zouden zijn stadsgenoten van opkijken: een vrouw aan de macht! Maar de echte macht zou natuurlijk bij Udo liggen. Hij moest maar eens aan de slag gaan.

Hij was ondertussen aangekomen in de Burggarten, waar slechts enkele verweerde stenen deden denken aan het kasteel dat ooit op de top van de heuvel stond, als wachter boven het lieflijke Tauberdal. De tijm en salie geurden in het vroege zonlicht. Het beloofde weer een hete dag te worden. Udo haalde diep adem, deels om moed te

verzamelen voor wat hij dadelijk zou gaan doen, maar ook gewoon omdat deze geuren een verademing waren vergeleken met die van dood en bederf in de leerlooierij. Vooral in zomers als deze vervloekte hij het zware, smerige werk. 'Nu, na vandaag hoef ik er nooit nog een voet binnen te zetten,' moedigde hij zichzelf aan.

Hij gunde zichzelf een laatste moment van rust, van twijfel zelfs. Was dit echt de dag waarop alles zou veranderen? Achter de lage noordwestelijke stenen omwalling was het lager gelegen Topplerschlösschen zichtbaar, een klein maar protserig landhuis langs de rivier, gebouwd als een rechthoekige paddenstoel. Het zag er op zijn zware sokkel vooral bespottelijk uit, helemaal niet als het centrum van pure macht dat het in werkelijkheid was. Udo snoof. Hij sjorde zijn rugzak vast, liet zich voorzichtig over het muurtje zakken en zocht zijn weg door het struikgewas naar beneden. Zijn versleten laarzen schoven op de stoffige boshelling. Toch maakte hij bijna geen geluid. Hij had geleerd om niet op te vallen.

In de stad was de ochtendlijke drukte al begonnen – mensen wilden de hitte voor zijn – maar hier, in de schaduw aan de noordkant van de rots waarop Rothenburg gebouwd was, was het nog rustig. Te rustig zelfs. Weinig levende wezens waagden zich in de buurt van het landhuis tenzij het strikt noodzakelijk was. Niemand wilde per ongeluk heer Leonhard tegen het brute lijf lopen. Als hij humeurig was, dwong hij je misschien wel naakt de Tauber in te springen.

Enkele zandelfen schoten haastig weg toen Udo langs hun hol schuifelde. Hij haalde zijn neus op. 'Nog erger dan ratten,' mopperde hij. Het lastigste stuk was de weide die geklemd lag tussen de boshelling en de rivier. Hier zou hij zichtbaar zijn.

Udo hurkte neer en speurde het zachtgroene landschap af. Boven in de stad galmde de zeven-uurklok van de Sint-Jakobskerk. Stipt op

tijd leidde boer Friedrich zijn schapen de weide in. Udo maakte van de beweging gebruik om over te steken, laag bij de grond zigzaggend tussen de wollige beesten door. De herder kloeg er in de herberg steeds over dat hij liever elders graasrechten zou krijgen, maar ja, de vriendjes van De Beveler kregen natuurlijk de beste stukken grond. Udo had hem bij zo'n gelegenheid stilletjes nog een kroes voor de neus gezet en instemmend geknikt. De schaapherder had niet veel aanmoediging nodig gehad. Hij had Udo ook meer informatie over de doorwaadbare plaats in de Tauber gegeven. Het was de kortste weg naar zijn doel.

Door de droogte stond het waterpeil laag. Gladgeschuurde keien maakten golfjes in het heldere water. 'Niet aarzelen, Udo.' Het evenwicht dat hij kwijt was door zijn manke been had hij gecompenseerd met een stevig glas jenever voor hij vertrok. 'Als de drank is uit de kan, is de dapperheid in de man.' Of zoiets, het kon ook omgekeerd zijn. Taal was nooit zijn sterkte geweest. Meestal zweeg hij liever. Als je niets zei, kon je ook niks verkeerd zeggen.

Hij balanceerde met zijn goede been op een grote kei vlak bij de oever. Zilveren visjes schoten schichtig weg. Het water van de Tauber, hoe laag het ook stond, zag er koud uit. Udo tuurde naar beneden, op zoek naar de beste plek om zo droog mogelijk over te kunnen steken. Toen tuurde er iets terug. Hij knipperde verward met zijn ogen. 'Wel, alle duivels, dit bestaat toch niet?'

Friedrich had hem wel gezegd dat er vreemde dingen gebeurden aan de waterkant, maar dat had hij afgedaan als verzinsels van een domme schapenboer. Het wezen leek op een slang die hem met grote ogen vastpinde. Het ene moment kronkelde het iriserende lijf over de bodem, het volgende zag hij enkel golven. Het moest de zon zijn die

zijn ogen voor de gek hield. Zijn pijnlijke been eiste trouwens dat hij het dringend zou neerzetten.

Met een plons stapte hij in de rivier. Water zoog zich in zijn oude laarzen. Het slangenlijf slingerde zich rond zijn enkels. Hij slaakte een gilletje. Het beet! Bang wierp hij zich achteruit zodat hij hard op zijn achterste terug op de rivieroever belandde. De slang grijnsde boosaardig.

Een halve kilometer verderop was een bruggetje. Dat had hij liever vermeden, maar nu zat er niks anders op. Met soppende sokken liep hij langs de oever verder weg van het landhuis. Het grootste deel van de tijd kon hij zich verstoppen achter bomen en struikgewas, maar hij maakte zich zorgen om de tijd die verstreek. Hoe later het werd, hoe meer kans op ontdekking. In de leerlooierij zouden ze nu al op hem wachten.

Achter de volgende bocht lag de brug. Er klonk gezang. Welk vreselijk wezen had De Beveler nu ingezet? Het klonk als een sirene, dus Udo bedekte zijn oren, ook al had hij hier nog nooit zo'n mythisch wezen gezien. Op zijn hoede sloop hij verder. De sirene stond op de brug. Ze tuurde over het water. Radeloos keek Udo rond. De planken waren net breed genoeg om een kar door te laten. Hij kon onmogelijk ongezien verder. Met beide handen hield het betoverende wezen een rieten mand vast. Daarin zat vast het geld dat ze van argeloze voorbijgangers had gestolen. Wat moest je doen om een sirene gunstig te stemmen? Tol betalen? Meezingen met haar lied? Zijn wanhoop dreef hem tot dat laatste. Hij moest aan het Topplerschlösschen zien te raken! Hij schraapte zijn keel en begon te neuriën. Als de andere leerlingen hem nu zouden zien, kwamen ze

vast niet meer bij. Nu ja, zij moesten niet aan de bekoring van een van De Bevelers monsters zien te ontkomen.

De sirene had hem opgemerkt. Ze kon niet alleen prachtig zingen, ze zag er ook zo uit. Haar blonde vlecht omringde haar hoofd als een kroon. Haar lichtblauwe jurk, eenvoudig nochtans, golfde om haar bevallige rondingen. Udo zette alles op alles. Zijn stem ging een octaaf hoger en met diepe ademteugen zong hij luider en luider. De sirene begon te schateren.

‘Udo? Wat doe je nu? Ik wist niet dat jij kon ... euh ... zingen?’ Het meisje proestte het uit.

‘Inneke? Wat doe jij hier?’ Het schaamrood steeg Udo naar de wangen. Van alle mensen in heel Rothenburg voor wie hij kon afgaan, was zij de laatste die hij zou kiezen.

‘Eieren halen.’ Ze stak haar mand naar voren. ‘En jij? De Beveler laten wensen dat hij doof was?’

Udo vervloekte zichzelf. Tegelijk borrelde er iets in zijn binnenste. Inneke lachte hem niet uit. Hij kon ook wel zien dat de situatie lachwekkend was. En niet hijzelf. Hoopte hij. Deze dag maakte hem overmoedig. ‘Ik kom inderdaad voor De Beveler,’ gaf hij toe. ‘Althans voor zijn wimpel.’

‘O?’ Inneke trok haar wenkbrauwen op. ‘En kan je daar soms wat hulp bij gebruiken?’ Ze was gestopt met lachen en keek nu bloedserieus. Udo probeerde in te schatten wat ze echt dacht. De jongeman had niet veel op met de goden – ze hadden nog nooit naar hem omgekeken – maar dit moest een teken zijn. Hij stond hier boven de kabbelende Tauber met het meisje van zijn dromen en ze nam hem ernstig. Elke andere dag was hij wantrouwig geweest, maar niet vandaag. Hij besloot het een kans te geven. Inneke zette haar mand achter een struik en samen liepen ze richting het landhuis.

‘Weet jij waarom De Beveler maar één soldaat aan zijn woning heeft staan?’ vroeg Inneke.

Het was iets wat Udo zich ook al afgevraagd had. Ze hadden zich in de boomgaard verstopt en bespiedden de ingang van het Topplerschlösschen. Het was een bijzonder én eenvoudig huis: hoog op een sokkel, met daarboven twee verdiepingen in vakstukwerk, omringd door een gracht met slechts één ophaalbrug. Beneden enkel schietgaten in de dikke stenen muren, boven verschillende kleine vensters die de vertrekken waarschijnlijk aangenaam licht maakten. En helemaal bovenaan op het zadeldak de wimpel. De gouden cirkel in het blauw-wit-geblokte vlak was een populair patroon in hun stad. Zijn oma had er een bedsprei van gehad voordat ze gestorven was en Udo alleen op de wereld achtergelaten had. Zij en vele anderen in de stad dachten dat de wimpel door hekserij beschermd werd, maar dat had Udo nooit geloofd.

Zijn drang om de wimpel zelf te veroveren was ontstaan nadat hij in de herberg een archivaris van het raadhuis erover had horen vertellen. De man was behoorlijk dronken geweest en Udo nog erg jong, maar toch geloofde hij het, ook al werd het verhaal door de andere kroeggangers op hoongelach onthaald. Meer dan honderd jaar geleden was de wimpel gemaakt uit de lijkwade van burgemeester Toppler. Als rijkste man van de stad had hij het landhuis als zijn zomerverblijf laten bouwen. Later was hij van verraad beticht en in verdachte omstandigheden in de kerker van het raadhuis gestorven. De wimpel zou zijn erfstuk zijn, een zegen en een vloek tegelijk. De eigenaar zou almachtig zijn, maar ook erg eenzaam. Het Topplerschlösschen zijn gevangenis.

‘Kijk daar,’ fluisterde Inneke.

Even vreesde Udo dat de soldaat hen ontdekt had, maar de man stond nog even verveeld als daarnet aan zijn baard te pulken. De beweging kwam vanuit de boomgaard. Ze drukten zich zo plat mogelijk neer in het gras achter de pruimenboom. Bijen zoemden driftig heen en weer. Udo's been verkrampde omdat hij helemaal neer moest liggen.

‘Da's meester Riemensnijder,’ zei Inneke.

‘Wie?’ vroeg Udo. Hij zag alleen het kwade, harige gezicht van Leonhard De Beveler, een tiental meter verderop. De man was dik, zijn buik rekte het dure fijne linnen van zijn hemd tot het uiterste. Met gouddraad was er een cirkel in geweven. De man stond niet bekend om zijn subtiliteit. De Beveler pakte graag uit met zijn macht. Maar nu was hij inderdaad in gesprek. De andere man droeg ook een verfijnd gewaad, maar zag er een pak ascetischer uit: lang en slank, met zacht krullend halfhang bruin haar en scherpe gezichtstrekken. Zijn fijne vingers speelden met een stuk perkament. Er stond een tekening op van een beeldhouwwerk. Iets reusachtigs, zo te zien.

‘Meester Riemensnijder is een zeer beroemd kunstenaar. Hij komt uit Würzburg. Daar maakt hij houten beelden, zo vaardig dat ze op echte mensen lijken.’ Inneke keek Udo geringschattend aan. ‘Er is meer in de wereld dan vlees en dierenvellen, weet je? Jij moet wat meer buiten komen.’

‘Zoals nu, bedoel je?’

Inneke grijnsde naar hem. ‘Zoals nu, ja. Vertel eens, wat is je plan?’

‘Kom mee,’ zei Udo en ze kropen weg naar de andere kant van de tuin.

Buiten het zicht van de soldaat en de twee heren in de boomgaard knoopte Udo zijn rugzak open. Inneke keek nieuwsgierig over zijn schouder mee. Udo was nerveus. Misschien nog wel meer door de

nabijheid van Inneke dan door wat hij van plan was te doen. Nochtans, als De Beveler hen betrapte, was dit meteen de eerste én de laatste dag van zijn nieuwe leven. Zijn vingers trilden een beetje toen hij de boog uit zijn tas nam. Nee, vermande hij zichzelf, hij was Udo, de Nieuwe Beveler, kampioen wipschieten bij de laatste meifeesten. Hij kon dit.

‘Dus je gaat de wimpel van het dak schieten?’ Inneke liet het klinken alsof niemand dit al eerder geprobeerd had en ze niet allemaal gefaald hadden.

Udo wreef de zweetdruppels van zijn voorhoofd af. ‘Concentratie is de koning van de spitsroede,’ zei hij stellig. ‘Zie je dat bolletje?’ Hij wees naar een vorm van nog geen twee centimeter breed waarop de vlaggenstok stond.

‘Dat raak je?’ vroeg Inneke neutraal.

‘Dat raak ik,’ zei Udo minder neutraal.

‘Mag ik?’ Inneke nam de pijl van Udo over en drukte een kus op de punt. ‘Zo, nu is hij ook behekst. Voor een gelijke kans,’ verduidelijkte ze. ‘Je weet nooit.’

Udo legde de pijl aan en liet de schacht op de boog rusten. Alles rondom hem verdween, behalve de boog, de pijl en het dak. Dit was het. Zijn moment, zijn afspraak met de geschiedenis, zijn test waarmee hij aan zou tonen dat hij niet waardeloos was. Zijn vingers trilden niet meer. Zelfs een bij die langs zijn neus zoemde kon hem niet afleiden. Hij hief zijn armen omhoog, kneep een oog toe, richtte en liet los.

‘Inderdaad knap geschoten,’ zei Inneke.

Udo's hart stond stil. De pijl stak in de vlaggenmast, nauwelijks een vuist boven het bolletje dat hij had willen doorsnijden. ‘Het was de

wind,' fluisterde hij. Tranen welden op in zijn ogen terwijl hij bleek wegtrok.

Inneke float. Er kwam antwoord in de vorm van een schrille schreeuw. Een schaduw kwam uit de lucht gevallen. Een valk, een jong beest nog, landde op haar arm.

Udo keek haar gechoqueerd aan. Hoe kwam een arme meid als zij aan zo'n dure vogel?

Inneke aaide de kop van de vogel. 'Dit is Gudrun. Ze was uit haar nest gevallen en achtergelaten. Ik heb haar verzorgd. Sindsdien zijn we vrienden.' Ze glimlachte naar het beest en maakte kirkeluidjes tegen de roofvogel.

Udo kon het nog steeds niet geloven. Vrienden zijn met een beest? Ze laten landen op je arm? Dat was iets voor rijkelui. Voor adellijke dames met te veel tijd. 'Pikt ze je niet?' Hij had onbewust een stap achteruit gezet.

'Nee hoor. Ze weet dat ik andere lekkere hapjes heb.' Inneke haalde uit de zak van haar rok een doek waarin reepjes vlees gewikkeld zaten. 'Bedankt voor het snijwerk. We werken al langer samen dan jij weet.' Ze knipoogde guitig naar hem en voerde de vogel een stuk vlees. 'Ga Gudrun!' Ze gooide de valk weer omhoog. De vogel vloog recht op het dak van het Topplerschlösschen af en ging parmantig op Udo's pijl zitten. Ze leek van het uitzicht te genieten. Dan pikte ze aan het touw van de vlaggenmast.

'Wat doet ze?' Udo klonk verbijsterd.

Inneke haalde haar schouders op. 'Jij bent niet de enige die het afgelopen jaar getraind heeft.' In enkele tellen had Gudrun de wimpel losgekregen. Ze nam het touw in haar snavel en vloog weg. Vanuit de boomgaard weerklonk woedend geschreeuw.

‘Snel!’ zei Inneke. ‘We moeten hier weg voor De Beveler ons vindt. Hij is vast razend.’

Terwijl Leonhard De Beveler naar zijn landhuis terugliep en om zijn paard riep, stoven Udo en Inneke de boomgaard uit. De soldaat aan de ophaalbrug zag hen vertrekken, maar hij had enkel het bevel gekregen om dieven tegen te houden. De twee jongeren hadden niets meegenomen. Ondernam hij daarom geen actie? Hij had blijkbaar geen idee wat hij tegen een vogel moest beginnen.

Inneke had zelfs nog adem over om vrolijk te lachen. Ze moest echt een sirene zijn, dacht Udo. Wat een wonderbaarlijk wezen was ze. Het zand van de toegangsweg stoof op onder hun hollende voeten. Ze volgden het karrenspoor richting het noorden, waar ook Gudrun naartoe vloog. Het duurde even voor ze een kar inhaalden. Gudrun zat fier met de wimpel op het hobbende dak. De ruiter en het oude paard dat de kar trok hielden halt bij het zien van hun opgewonden, roodaangelopen gezichten.

‘Hebben jullie een lift nodig, jongelui?’ vroeg meester Riemensnijder.

Inneke nam de bijeengepropte wimpel van Gudrun over en stopte hem achter haar rug in de handen van Udo. Nu pas zag hij dat de valk een mank pootje had en flakkerde zijn hoop op. Misschien had Inneke wel een zwak voor mankepoten?

‘Meester Riemensnijder,’ beval hij, de wimpel in de ijzeren greep van zijn vingers, ‘geef ons al uw geld. En de kar.’

Inneke keek hem aan alsof hij zijn verstand verloren was.

‘Alstublieft,’ voegde Udo er wat laat aan toe.

De meester keek hen onbewogen aan. Dan verscheen er een monkellachje rond zijn lippen. 'En waarom zou ik dat doen, jongeman?'

'Bent u immuun?' vroeg Udo verbaasd. Dat had niemand gezegd, dat er mensen aan het gezag van de wimpel konden weerstaan.

'Nee hoor,' zei meester Riemensnijder. 'Dat ding is vals. Al jaren. De echte wimpel is verdwenen.'

'Maar Leonhard De Beveler beval u toch om kunst te maken?' Inneke snapte er al evenmin iets van.

'Niemand kan mij verplichten om kunst te maken, meisje. Alleen de kunst zelf.'

'Maar De Beveler ...' probeerde Udo weer.

'De Beveler is een bluffer. Een toneelspeler.' Hij spuwde de woorden uit. 'Mensen zijn zo naïef.'

Een zware moedeloosheid overviel Udo. Hij liet zich in het stof op de grond zakken. Alles was voor niets geweest. Hij had zijn leven op het spel gezet, was zijn werk waarschijnlijk kwijt en zou nooit iemand kunnen laten doen wat hij wilde. Niks de baas spelen over de stad en de leerlooierij ... Mensen zouden hem blijven koeioneren en op hem neerkijken. Hij was gedoemd en kon er beter meteen een eind aan maken. Hij moest enkel een mes in de leerlooierij gaan halen. Het kon zelfs op een ongeluk lijken, dan had niemand verder last van hem.

Inneke leek zijn gedachten te lezen. 'Mogen we nog altijd met u meerijden?' vroeg ze poeslief. 'En heeft u toevallig werk voor twee sterke krachten?' Ze glimlachte op haar charmantst.

Meester Riemensnijder keek haar nadenkend aan, vervolgens ging zijn priemende blik naar Udo. 'Jullie hebben wel lef.' Dan glimlachte hij

sluw. 'Welja, waarom niet. Deze dag voel ik me avontuurlijk. Zijn jullie wat handig?'

En zo kwam het dat Udo en Inneke met meester Riemensnijder uit Rothenburg vertrokken en de lange rit naar de grote stad Würzburg ondernamen. Gudrun vloog boven hen mee. 'Wij kunnen best vrienden worden,' zei Inneke onderweg tegen Udo, 'maar dan moet je wel in bad. Je stinkt naar vlees.' De blauw-wit-geblokte wimpel lieten ze achter op de weg voor de eerste goedgelovige ziel die de nieuwe Beveler wilde worden.

In het atelier van de kunstenaar toonde Udo zich vaardig met beitel en zaag, waardoor hij elke dag meer verantwoordelijkheid kreeg. Wat hij zelf het aangenaamst vond, waren de lage werktafel en de stoel waarop hij mocht zitten. Als er in de hoogte gewerkt moest worden, hielpen de houtelfjes een handje.

Ook Inneke was dol op de houtelfjes. Ze voerde hun pasteitjes die ze zelf bakte en leerde hun schunnige liedjes zingen. Daar was meester Riemensnijder minder blij mee, maar Udo dacht alleen: dat zouden ratten niet kunnen. Hij luisterde met plezier elke dag naar haar gezang. Ze had hem al lang betoverd. Daar hoefde ze zelfs geen sirene voor te zijn.

In het begin ging ze vaak de deur uit, waarbij ze de kar van de meester meenam, samen met enkele enthousiaste elfjes. Toen Udo vroeg waar ze uithing, zei ze: 'Overal en nergens, maar vooral waar die vervelende jongens zitten die jou voor de kar duwden.' Meer weigerde ze te zeggen, maar haar overdreven heilige gezicht vertelde Udo genoeg. Hij kon alleen nog meer van haar houden.

Op een avond nam meester Riemensnijder hen beiden mee naar zijn atelier om hen het altaarstuk te tonen dat na jarenlange noeste arbeid eindelijk klaar was. Het was bestemd voor de Sint-Jakobskerk in Rothenburg, zei hij. Rond een kruis met een relikwiehouder in bergkristal waarin heilig bloed zat, bevond zich een metershoog lindenhouten bouwwerk. De beelden die het sierden, waren zo mooi dat de figuren bijna tot leven kwamen. Udo keek met tranen in de ogen naar het prachtige kunstwerk. Inneke haakte haar arm in de zijne en fluisterde: 'Kijk eens, die figuur aan de linkerkant.' Toen zag hij het: om de schouders van de knielende vrouw in het hout was een sjaal gedrapeerd. Als je goed keek, zag je het motief over de houtnerven: geblokt met in het midden een cirkel. Riemensnijder leverde echt betoverend werk af. Daar hoefde hij niemand voor te bevelen.

FINN AUDENAERT EN LUC VOS – DE WIMPEL

Iedereen wilde de wimpel. Er was geen man in het land die er niet 's nachts van droomde. Hoe het ooit was gekomen dat zo'n dun stuk textiel absolute macht vertegenwoordigde, was verloren gegaan in de mist der tijden. Alleen dit stond vast: wie de wimpel veroverde, kon zijn wil aan anderen opleggen.

De vraag was natuurlijk: hoe stal je de wimpel van zijn huidige bezitter, Leonhard de Beveler? Udo meende het antwoord te weten: enkel een list bood uitkomst. Bruut geweld gebruiken, zo hadden de twaalf doden het afgelopen jaar uitgewezen, liep faliekant mis.

Udo sloeg geen dag over. Elke ochtend om klokslag zes uur strompelde hij door de kronkelende steegjes van Rothenburg ob der Tauber. Ondanks de pijn maakte hij met opzet een omweg; de leerlooierij waar hij aan de slag was lag helaas een heel eind uit de buurt. Op de toren van het Topplerschlösschen wapperde de blauw-wit-geblokte wimpel. Udo's ogen volgden de snelle bewegingen van de gouden cirkel midden op de wimpel. O, hij zag de bergen goud al voor zich. Als iedereen hem gehoorzaamde, zou zijn rijkdom oneindig zijn. Dat zou zijn stadsgenoten leren – vernederd hadden ze hem in zijn jeugd, niet meer of min. De pijn vlamde door zijn been toen hij terugdacht aan de dag dat de andere jongens hem tegen de kar hadden geduwd. De karrendrijver had nog geprobeerd zijn paard te laten stoppen, maar het onheil was geschied. Udo ging sinds die dag als een kreupele door het leven, al was 'gaan' wellicht niet het passende woord.

Het werk in de leerlooierij was hard, zeker voor iemand als Udo. Hij was wat men een vlezer noemde. Dierenhuiden werden onthaard,

gesmart en gebroeid voordat ze bij hem terechtkwamen. Op de binnenkant van de huiden zaten nog grote stukken vlees. Udo moest de huiden op een bolle stenen tafel leggen en er het vlees afsnijden. Hiervoor moest hij de hele tijd rechtop staan. De tafel was hoog. Hij kon weliswaar zitten, maar dan kon hij niet voldoende kracht zetten op het mes. Naast het werk zelf vermoeiden ook de anderen in de leerlooierij hem. Zo ging het al zijn hele leven: niemand behandelde hem zoals het hoorde. Hij werd beschimpt vanwege zijn gebrek en belogen, omdat mensen dachten dat wie kromliep, ook wel dom moest zijn. Dikwijls doorzag Udo het bedrog, maar hun pogingen stompten hem af. Steeds weer raakte hij teleurgesteld in mensen.

Dus had hij alleen nog oog voor de wimpel. Die zou zijn leven veranderen. Al meer dan een jaar trof Udo voorbereidingen voor zijn diefstal. Vandaag was dan eindelijk de dag aangebroken. Vanzelfsprekend zou hij niet naar de leerlooierij gaan. Als hij de wimpel kon bemachtigen, zou de hele stad zijn bevelen uitvoeren. Waarom zou hij dan nog werken voor de kost? Zijn eerste bevel zou trouwens de leerlooierij gelden: iedereen moest eruit, behalve misschien Inneke. Zij was een vriendelijke meid, die altijd een goed woord voor hem overhad. Wie weet bevorderde hij haar tot bazin. Daar zouden zijn stadsgenoten van opkijken: een vrouw aan de macht! Maar de echte macht zou natuurlijk bij Udo liggen. Hij moest maar eens aan de slag gaan, nu ...

Udo kijkt door een kier van de schuur waar hij al een jaar elke nacht naartoe trekt. Alles is rustig buiten. Hij heeft de goede buurt gekozen om zijn werk te plannen. Hier komt niet veel volk. Het is er vuil en zij die hier komen, praten liefst met niemand. Ze willen enkel met rust worden gelaten.

Tevreden loopt hij terug naar zijn werkbank in het midden van de ruimte. Het was niet gemakkelijk om al het materiaal te verzamelen dat hij nodig had, maar het was gelukt. Met een warm gevoel in zijn borst kijkt hij naar het voorwerp voor zich. 'Dit zal alles mogelijk maken.' Trots warmt hem verder op.

'Nee, niet te snel, het is nog niet gelukt. Het kan nog mis ...'

Hij drukt de twijfel weg en legt zijn hand op het voorwerp dat alles zal veranderen. Het goede gevoel in zijn borst neemt af als hij terugdenkt aan hoe iedereen met hem lachte telkens hij haren van de vloer bij elkaar schraapte en in zijn broekzak stak.

'Wat ga je daarmee doen?' riep Hans, de voorman. 'Ga je die in de plaats van die vettige slierten op jouw lelijke kop hangen?'

Hij had de opmerkingen genegeerd en enkel gedacht aan wat hij ermee zou kunnen bereiken. Iets wat geen van de domme mannen en vrouwen die hier werkten zouden kunnen.

'Het ziet er mooi uit,' fluistert hij.

Voorzichtig, haast eerbiedig, vouwt hij het bij elkaar, steekt het in een zak die hij op dezelfde manier heeft ontworpen en maakt deze zorgvuldig en grondig dicht. Er waren veel haren voor nodig, maar hij had geduld. En het oude spinnenwiel dat hij per toeval vond in deze verlaten werkplek. Ooit de thuis van een wever, verlaten toen de man was gestorven. Achtergelaten en niemand die zin had om in deze buurt het werk over te nemen. Zinloos ook, sinds Leonhard de Beveler de belastingen zo had verhoogd. Enkel leer looien was nog een beetje rendabel. Hij had het geld nodig voor de zadels voor zijn paarden en de kleding van zijn soldaten. Geen gewone burger kon het kopen, maar ook dat zou veranderen als Udo aan de macht was.

'Ik gooi alle rijken en slechte mensen in de kerker en de gewone mensen worden de baas,' zegt hij zacht. 'En ik word de opperbaas.'

Hij glundert, controleert of hij alles heeft en loert opnieuw door de kier in de muur. De straat is nog altijd leeg, zachtjes duwt hij de deur open. Een nieuwe snelle blik op de straat, ze ligt er verlaten bij.

‘Snel,’ fluistert hij bij zichzelf.

Het afgelegen zijn van deze plek heeft zijn voordelen, tegelijk is het hier gevaarlijk en hij mag geen bandieten tegenkomen. Niet vandaag. Niet met deze zak om zijn schouder, niet nu hij er bijna is.

Met slepende stappen loopt hij de straat uit, haalt opgelucht adem als hij de markt bereikt, waar het drukker is. Maar net zoals in de looierij bekijkt niemand hem hier. Zijn mankende beweging en zijn gebogen rug zorgen ervoor dat mensen in een boog om hem heen lopen. Iets waar hij niet boos om is vandaag.

Hij probeert sneller te gaan, tracht de pijn in zijn been te negeren, maar tot zijn woede moet hij vertragen. Hij hijgt, zweet parelt op zijn voorhoofd, maar hij moet verder. Een snelle blik op de grote klok op de toren, hij heeft maar vijftien minuten meer en dan zal zijn kans zijn verkeken.

‘Komaan, Udo!’ Hij sluit zijn ogen twee tellen. ‘Doe het voor Ineke.’ Zijn borst warmt weer op. ‘Misschien wil ze jou ook wel op een andere manier als het lukt.’

Hij is er pas onlangs achter gekomen dat hij best wel wat meer kan voelen voor deze jonge vrouw die nog alleen is. Voelt zij dat ook? Is het daarom dat ze zo lief voor hem is? Hij weet het niet, maar hij heeft slechts één kans om dat uit te zoeken.

‘Voortmaken!’

Hij strompelt verder door de straten tot hij het Topplerschlösschen bereikt en met open mond naar de wimpel kijkt.

‘Straks ben je van mij,’ fluistert hij bijna onhoorbaar. Hij kijkt om zich heen, niemand is in de buurt, niemand die hem gehoord kan hebben.

Hij zakt tegen de muur, kijkt op de klok en stelt tevreden vast dat hij nog vijf minuten heeft. Tijd om zijn ademhaling tot rust te laten komen.

Aan de horizon is de zon helemaal verdwenen en het duister zoekt snel zijn weg door de smalle straten van de stad. Straten die ook hier leeg beginnen te lopen. Ook al is dit een betere buurt dan waar Udo zijn voorbereidingen heeft getroffen, heer Leonhard heeft sinds hij aan de macht is geen aandacht meer gehad voor de veiligheid van zijn mensen. Hij denkt enkel aan zichzelf en trekt zich niets aan van het gespuis dat hun kans heeft geroken en uit alle naburige streken naar hier is gekomen om de nacht op te eisen.

Nog iets wat Udo zou aanpakken als hij ...

‘Straks.’

Hij wacht geduldig, tot de grote poort zoals elke dag om acht uur opent. Het uur dat de heer naar zijn favoriete minnares rijdt, om daar een uur of twee te blijven en dan naar zijn kasteel terug te keren, waar hij andere minnaressen zal ontvangen. Een publiek geheim.

De poort kraakt, de scharnieren knarsen, licht wankelend komt Udo overeen. Zijn ademhaling versnelt, hij probeert rustig te blijven, maar een spanning die hij nooit eerder voelde waart door zijn lijf. Zijn gezichtsveld vernauwt, hij ziet enkel nog de langzaam openende poort en de heer, begeleid door vier lijfwachten, die naar buiten komt. Hij wandelt, geruchten gaan dat hij tegenwoordig bang is van paarden, maar het maakt niet uit. Dit is zoals Udo het wil.

De poort is helemaal open, het gezelschap van vijf heeft de veilige bescherming van de burcht verlaten en stapt het plein op. De lijfwachten speuren de omgeving onafgebroken af, Udo gniffelt inwendig als hij – zoals verwacht – merkt dat ze de strompelende man die langzaam dichterbij komt niet lijken te zien.

‘Heer Leonhard,’ zegt hij met luide stem als hij tot op drie meter van de colonne is genaderd.

De lijfwachten schrikken op, alsof ze hem nu pas zien. De groep komt tot stilstand. Hun lansen gaan omhoog, zakken weer als ze de gestalte zien, schijnbaar ongewapend, enkel een zak van dierenhuid over zijn schouder.

‘Weg!’ roepen ze en maken aanstalten om verder te gaan, maar Udo herhaalt zijn kreet. Luider dit keer. Weer stoppen ze, de lansen gaan nu echt omhoog en worden op hem gericht.

‘Ik heb levensbelangrijk nieuws voor u!’ roept hij. ‘Iets wat uw toekomst kan veranderen.’

Heer Leonhard stopt. Verveeld kijkt hij Udo aan, afkeer is zichtbaar op zijn gezicht.

‘Wat voor onzin vertel jij? Wie ben jij? Wil jij de wimpel stelen?’

‘Dat is al gebeurd, heer Leonhard,’ zegt Udo met vastberaden stem.

De verveelde blik verdwijnt van het gezicht van de heer. ‘Wat?’ Met een ruk keert hij zich naar de toren, waar de wimpel wappert in de wind. ‘Dat kan niet! Hij hangt er nog!’

Udo schudt zijn hoofd, drukt op de zak over zijn schouder. ‘Namaak, heer Leonhard.’ Hij tikt opnieuw op de zak. ‘Dit is de echte. Ik heb die gevonden.’ Hij wijst naar de toren. ‘Die is niet echt.’

‘Haal de wimpel naar beneden! Nu!’ roept Leonhard.

De lijfwachten kijken elkaar aarzelend aan, een herhaalde snauw van hun baas verbreekt de verlamming. Twee van hen lopen naar binnen, enkele minuten later verschijnen ze hijgend in de top van de toren, waar ze uit het raam klauteren en de wimpel losmaken. Nog een paar minuten duurt het voor ze beneden zijn en de wimpel aan hun heer overhandigen. Hij bekijkt het voorwerp, voelt eraan, ruikt, wendt zich met een ruk naar Udo.

‘Waarom denk je dat dit niet echt is? Waar is de echte? Geef hier.’

Udo gaat achteruit, houdt zijn hand stevig op de zak. ‘Dat kan ik niet doen,’ roept hij. ‘Ik heb die eerlijk gevonden.’

‘Dief!’ brult heer Leonhard.

Udo zet nog een stap achteruit, de aanwezigheid van het meest waardevolle voorwerp van het land in zijn eigendom lijkt de wachters ontzag in te boezemen. Ze richten hun lansen, maar houden een veilige afstand. Verwarde blikken worden uitgewisseld.

‘Ik heb de wimpel niet gestolen, maar gevonden.’ Hij kijkt heer Leonhard uitdagend aan. ‘Ik denk toch dat u weet wat dat betekent?’

De heer heeft de wimpel in handen, drukt de stof in elkaar. Udo kijkt ernaar, probeert kalm te blijven.

Bijna, zegt hij meerdere keren in zijn hoofd.

‘Nee! Dat kan niet. Niet iemand zoals jij! Dat is onmogelijk!’ Hij slaat de wimpel over zijn schouder, komt dichterbij Udo. ‘Een kreupele zoals jij kan dit land niet leiden. Dat is onmogelijk. Geef die wimpel hier of ik vermoord jou!’

Udo zet nog een stap achteruit, houdt de zak stevig vast, loert zonder knipperen naar de man en de wimpel in zijn handen.

‘Nu!’ roept Leonhard. ‘Ik wil mijn eigendom terug of ik vermoord jou.’

‘De eigenaar van de wimpel vermoorden kan niet, heer Leonhard,’ zegt Udo zacht. ‘Hij is de baas. Dat weet u toch?’ Hij glimlacht. ‘Of dat wist u ...’

Het besef dat het prinselijke leven waar Leonhard van genoot sinds hij de wimpel in zijn bezit had gekregen op zijn einde loopt, dringt plots zichtbaar hard tot hem door. Lange tijd blijft hij onbeweeglijk staan. Zijn gezicht doorloopt een heel scala aan kleuren. Van lijkleek

over roze naar rood en terug. Zijn ademhaling gaat snel, stopt een hele tijd, hervat dan met een reutel die aangeeft dat hij bijna dood is.

Hij is echter niet dood, woede over wat er aan het gebeuren is, breekt plots door.

‘Genoeg!’ brult hij, nadat zijn gezicht weer op een piek van rood is beland en zijn ademhaling ongezond snel gaat. ‘Die wimpel is van mij en ik wil hem terug.’

Hij springt naar voren, Udo wacht heel even, alsof hij verrast is door de aanval. Hij gaat achteruit, struikelt en blijft op de grond liggen. De tas ligt naast hem, hij klauwt ernaar, probeert ze nogmaals vast te pakken, maar kan niet voorkomen dat Leonhard ze vastgrijpt. Hij onderdrukt een glimlach, spartelt als hij zich verwijdt van de man die de zak als een wilde in zijn handen neemt en ze probeert open te krijgen. Zijn been doet pijn, maar het is slechts een onbelangrijk kloppen op de achtergrond. Nog iets waar hij echte dokters naar zal laten kijken als ...

Hij kruipt verder weg van heer Leonhard, in de richting van de lijfwachten die het hele gebeuren met verbazing aanschouwen.

‘Van mij!’ mompelt heer Leonhard onafgebroken terwijl hij aan alle kanten van de zak blijft rukken en sleuren.

Udo is recht gaan staan en loopt nog wat verder weg. Hij glimlacht als hij vaststelt dat hij goed werk heeft geleverd met het dichtnaaien van de zak. Van stevig leder, afval dat hij heeft gestolen in de looierij. In kleine stukjes, weggegooid als onbruikbaar, maar niet voor hem. De eindjes stevige draad die ook overal op de grond te vinden waren in de looierij waren voldoende om opnieuw een lang touw te maken. Sterk genoeg om de zak dicht te maken, moeilijk te openen voor graaiende en trillende handen.

‘Rotding! Maak dit open!’ roept heer Leonhard plots en gebaart dat de lijfwachten dichterbij moeten komen.

Aarzeling is nog steeds zichtbaar op hun gelaat, onzekerheid over wie nu hun meester is, blijft aanwezig, maar de gewoonte overwint. Ze gaan naar hem toe en proberen de zak te openen met een mes. Ook dat kost veel moeite, want Udo heeft de draden met driedubbele draad omwonden om ze extra sterk te maken, iets wat Inneke hem heeft geleerd. Ze dachten allemaal dat hij dom was, dat hij niet hoorde wat ze aan het doen waren of hij het niet zou kunnen, maar hij is er zeker van dat hij intussen beter leer kan looien en kleren kan naaien dan die hele bende smeerlappen bij elkaar. Maar het zal niet meer nodig zijn, want als zijn plan slaagt, zullen zij kleren moeten maken voor hem.

Hij gunt zichzelf een korte glimlach en gaat nog een paar stappen opzij.

Bijna, vliegt opnieuw door zijn hoofd.

Hij wacht en gromt tevreden als de zak eindelijk wordt geopend en heer Leonhard erin graait. Zweet parelt op zijn voorhoofd, zijn lange haren zijn nat en plakken tegen zijn schedel. Zijn ogen worden groot als hij het voorwerp uit de zak haalt. Het valt op de grond, spreidt zich uit in zijn volle vorm. Een wimpel, gevuld met blokken, ligt voor hem. Witte blokken, zoals op de wimpel op de toren. De andere blokken zijn niet goed zichtbaar in het duister, maar het is duidelijk dat ze donkerder zijn dan die op de neergehaalde wimpel. Ook de cirkel in het midden is anders.

Een mengeling van woede en afkeer vliegt over Leonhards gezicht. Hij buigt voorover, zijn hand strekt zich uit, blijft hangen op een paar centimeter boven de cirkel. Deze is niet eenkleurig, maar is een mix

van donker, bruin en wit. Hij is ook dikker. Een gegeven dat de laatste twijfel lijkt te verjagen.

Alle lijfwachten zijn dichterbij gekomen, kijken met grote ogen naar de wimpel. Een van hen reikt naar voren, alsof hij eraan wil voelen, een mep van Leonhard jaagt hem terug. Udo's glimlach wordt groter, hij zet nog een paar stappen opzij.

Leonhard valt op zijn knieën en strekt zijn hand nogmaals uit. Hij voelt, op één plek, dan op een andere. Hij kokhalst, slikt enkele keren, voelt opnieuw. Hij buigt met een ruk opzij, zijn avondmaal landt dampend net naast de wimpel.

‘Is dat vlees! En dierenhaar?’

Met een wilde beweging kijkt hij opzij, zijn ogen spuwen vuur als hij Udo aankijkt. ‘Deze is niet echt! Deze is vals! Vals! Bedrieger! De wimpel is niet gestolen! Deze is vals! Vals!’

Udo's gezicht is een grote glimlach. ‘En deze is echt.’ Hij buigt en grijpt de wimpel die Leonhard had weggegooid toen hij zijn tas had afgepakt. ‘En deze is nu van mij!’

Hij drukt de wimpel dicht tegen zich aan.

‘Dank u,’ zegt hij en zet twee stappen achteruit.

‘Huh, wat ... wat!’ Leonhard springt overeind, wankelt en valt bijna terug, maar slaagt er toch in om overeind te blijven. Zijn hand trilt hevig als hij naar Udo wijst. ‘Grijp hem!’ roept hij.

‘Ik denk het niet!’ roept Udo.

Verward kijken de wachters naar elkaar en naar Udo.

‘Grijp hem!’ krijst Leonhard. Zijn ademhaling gaat weer snel. De donkerrode kleur in zijn gezicht is nog intenser geworden.

‘Nee!’ zegt Udo. ‘Ik ben de baas nu! De wimpel is van mij. Zo is de wet!’

Leonhard zet enkele stappen naar voren, twee van de lijfwachten gaan voor hem staan en blokkeren de weg. Niet begrijpend schudt Leonhard zijn hoofd, zijn handen wapperen snel, speeksel vliegt uit zijn mond. 'Grijp hem! Pak de wimpel terug!' krijst hij opnieuw, nog steeds aarzelen de wachters.

Udo gebaart naar hen en wijst naar de wimpel tegen zijn borst. 'Gooi hem eruit,' zegt Udo zacht en wuift met zijn hand naar Leonhard alsof hij niemand is.

Nog heel even aarzelen de wachters, dan verschijnt een glimlach om hun mond, alsof ze blij zijn dat ze van hun oude meester zijn verlost. Ze grijpen de krijsende en speeksel spuwende man onder zijn armen en dragen hem naar de rand van het plein. Enkele omstanders zijn voorzichtig dichterbij gekomen en kijken met grote ogen naar het gebeuren. Fluisterende stemmen vertellen elkaar dat er een nieuwe leider lijkt te zijn. Verbazing klinkt door in hun woorden dat het een kreupele man zou zijn. Een kreupele! Udo hoort het en glimlacht.

Mijn beurt, denkt hij.

'Dank je,' zegt Udo tegen de bewakers en keert zich om in de richting van de poort van het kasteel. 'Ik heb honger. Kan iemand mij wat lekkers maken daar?' Hij stopt, drukt de wimpel tegen zijn borst. 'En laat iemand Inneke van de looierij halen. Vraag haar of ze mij wil vergezellen bij het avondmaal.'

Een lijfwacht vertrekt, een tweede kijkt Udo onzeker aan. Hij wijst naar de toren. 'Moet de vlag terug worden gehangen, heer Udo?'

Deze glimlacht en schudt zijn hoofd. 'Om morgen weer te worden gestolen?' Hij wappert met zijn wijsvinger. 'De wimpel blijft bij mij.' Zijn hoofd gaat omhoog, hij recht zijn rug. 'Die krijgt een bijzondere plek bij mij.'

FINN AUDENAERT EN LAURA WETERINGS - DE WIMPEL

Iedereen wilde de wimpel. Er was geen man in het land die er niet 's nachts van droomde. Hoe het ooit gekomen was dat zo'n dun stuk textiel absolute macht vertegenwoordigde, was verloren gegaan in de mist der tijden. Alleen dit stond vast: wie de wimpel veroverde, kon zijn wil aan anderen opleggen

De vraag was natuurlijk: hoe stal je de wimpel van zijn huidige bezitter, Leonhard de Beveler? Udo meende het antwoord te weten: enkel een list bood uitkomst. Bruut geweld gebruiken, zo hadden de twaalf doden het afgelopen jaar uitgewezen, liep faliekant mis.

Udo sloeg geen dag over. Elke ochtend om klokslag zes uur strompelde hij door de kronkelende steegjes van Rothenburg ob der Tauber. Ondanks de pijn maakte hij met opzet een omweg; de leerlooierij waar hij aan de slag was, lag helaas een heel eind uit de buurt. Op de toren van het Topplerschlösschen wapperde de blauw-wit-geblokte wimpel. Udo's ogen volgden de snelle bewegingen van de gouden cirkel midden op de wimpel. O, hij zag de bergen goud al voor zich. Als iedereen hem gehoorzaamde, zou zijn rijkdom oneindig zijn. Dat zou zijn stadsgenoten leren – vernederd hadden ze hem in zijn jeugd, niet meer of min. De pijn vlamde door zijn been toen hij dacht aan de dag dat de andere jongens hem tegen de kar hadden geduwd. De karrendrijver had nog geprobeerd zijn paard te laten stoppen, maar het onheil was al geschied. Udo ging vanaf die dag als een kreupele door het leven, al was 'gaan' wellicht niet het passende woord.

Het werk in de leerlooierij was hard, zeker voor iemand als Udo. Hij was wat men een vlezer noemde. Dierenhuiden werden onthaard,

gesmart en gebroeid voordat ze bij hem terechtkwamen. Op de binnenkant van de huiden zaten nog grote stukken vlees. Udo moest de huiden op een bolle stenen tafel leggen en er het vlees afsnijden. Hiervoor moest hij de hele tijd rechtop staan. De tafel was hoog. Hij kon weliswaar zitten, maar dan kon hij niet voldoende kracht zetten op het mes. Naast het werk zelf vermoeiden ook de anderen in de leerlooierij hem. Zo ging het al zijn hele leven: niemand behandelde hem zoals het hoorde. Hij werd beschimpt vanwege zijn gebrek en belogen, omdat mensen dachten dat wie krom liep, ook wel dom moest zijn. Dikwijls doorzag Udo het bedrog, maar hun pogingen stompten hem af. Steeds weer raakte hij teleurgesteld in mensen.

Dus had hij alleen nog oog voor de wimpel. Die zou zijn leven veranderen. Al meer dan een jaar trof Udo voorbereidingen voor zijn diefstal. Vandaag was dan eindelijk de dag aangebroken. Vanzelfsprekend zou hij niet naar de leerlooierij gaan. Als hij de wimpel kon bemachtigen, zou de hele stad zijn bevelen uitvoeren. Wat zou hij dan nog werken voor de kost? Zijn eerste bevel zou trouwens de leerlooierij gelden: iedereen moest eruit, behalve misschien Inneke. Zij was een vriendelijke meid, die altijd een goed woord voor hem overhad. Wie weet bevorderde hij haar tot bazin. Daar zouden zijn stadsgenoten van opkijken: een vrouw aan de macht! Maar de echte macht zou natuurlijk bij Udo liggen. Hij moest maar eens aan de slag gaan, nu hij er ruim een jaar geleden immers achter gekomen was dat hij anders was dan de rest.

Het was toen hij Inneke na het werk aantrof achter het bezemhok dat hij tot dat besef kwam. Ze lag roerloos uitgestrekt op een berg hooi. Midden in de meedogenloze brandende zon.

‘Inneke!’ riep Udo geschrokken.

Ze reageerde niet. Diep uit haar keel klonk een ronkend, ritmisch geluid, alsof ze kleine golven maakte op een kalme zee. Compleet van slag schudde Udo haar door elkaar. Hij moest iets proberen om haar weer bij de levenden te brengen. Het werkte, ze opende haar ogen. Maar in plaats van hem te danken, reageerde ze zoals hij absoluut niet van haar gewend was.

‘Wat doe je nu toch weer?’ snauwde ze. ‘Ik pakte net even een heerlijk slaapmomentje. Mag dat na zo’n zware dag?’

‘Een wat?’

‘Ik knapte een uiltje. Een dutje.’

Udo wist niet hoe te reageren. Hij trok zijn neus op. Gelijk baalde hij van dat rare zenuwtrekje.

‘Zullen we afspreken dat je me in het vervolg laat liggen en van me afblijft?’ Inneke rekte zich uit. ‘Wat nou? Waarom kijk je nu zo raar?’

‘Gaat het wel weer goed? Je bewoog niet meer. En dat hier met die volle zon op je. Zelfs je ogen waren dicht.’

‘Ja, heerlijk toch? Ik lag gewoon even lekker te slapen.’

‘Slapen? Was da?’

Inneke kroop overeind en keek Udo verbaasd aan. ‘Hoe bedoel je? Gewoon dat wat je iedere avond in je bed doet,’ zei ze sarcastisch.

Udo speelde ongemakkelijk met zijn vingers.

‘Wat nu? Heb jij daar een ander woord voor ofzo?’ vroeg Inneke verbaasd.

‘Jij...’ stotterde Udo, ‘jij sluit ‘s nachts je ogen?’

‘Eh, ja. Hoe anders?’

‘Maar wat gebeurt er dan? Waarom doe je dat?’

‘Wat bedoel je? Doe jij dat niet dan?’

Udo fronste. ‘Ehm, nee.’

‘Wacht even,’ stamelde Inneke, ‘jij weet echt niet wat slapen is?’

‘Is dat gek dan?’

‘Natuurlijk, iedereen heeft slaap nodig om fit te blijven.’

De frons van Udo werd dieper. ‘Maar wat gebeurt er dan precies als je je ogen sluit?’

Inneke nam zijn hand vast. ‘Stel je voor dat je in een bootje dobert op een stille rivier. Het water draagt je zachtjes mee, zonder dat je hoeft te sturen of roeien. Je gedachten beginnen zich te vormen naar de wolken die langzaam voorbij drijven. Je lichaam blijft misschien wel aanwezig in de kamer, maar je geest gaat op reis en verkent andere werelden. Soms zie je beelden waarvan je dacht dat je ze al vergeten was, herinneringen, wensen, of die werelden die je zelf schept. Het is de kunst van loslaten, meedeinen op dat bootje om vervolgens in de ochtend uitgerust je ogen weer te openen.’

Udo luisterde vol verbazing. ‘Wauw, jij hebt echt een unieke gave. Heel bijzonder!’

‘Nou,’ zei Innéke, ‘voor zover ik weet heeft iedereen die gave. Het is vreemd dat jij dat niet kent.’

‘Was dat maar zo, dan was het veel makkelijker om de nachten door te komen.’

Inneke keek Udo aan. ‘Het leven moet heel zwaar zijn als je nooit slaapt.’

Ineens bloeide Udo op. Hij kreeg een geniaal idee. ‘Nog een kleinigheidje. Als je slaapt, dan heb je het dus helemaal niet door als anderen in dezelfde ruimte rondlopen?’

‘Als ze zachtjes doen, niet.’

De woorden van Innéke bleven nachtenlang door de gedachten van Udo malen. Dus hij had nóg een gebrek. Maar dat gebrek zou ook juist zijn kracht kunnen zijn. Iedereen had namelijk een kracht. Toch?

Hij begon zijn slapeloze nachten door te brengen met lezen. Lezen over slapen. Bizar was dat. Nooit had hij eraan gedacht dat zo iets ook een manier zou kunnen zijn waarop anderen de nachten doorkwamen. Hij had een heel interessant boek gevonden waarin werd uitgelegd hoe een kasteel en iedereen die daarin woonde en werkte in een honderdjarige slaap was geraakt, nadat een jonge prinses zich had geprikt aan een magisch spinnewiel.

Dit intrigeerde Udo meteen, aangezien hij precies zo'n spinnewiel had zien staan in de opslag van de leerlooierij. Dat had hij altijd al vreemd gevonden. Je kon daar immers geen leer mee bewerken.

De enige conclusie die hij kon trekken was dat het verhaal zich had afgespeeld op het voormalige kasteel hier niet zo ver vandaan. Ook dat was namelijk net als in het verhaal omgeven door rozenstruiken met scherpe doorns. Voor het bestaan van de wimpel woonde daar een koningspaar dat heerste over deze wereld.

Udo had na lang peinzen beleefd aan zijn baas gevraagd of hij het spinnewiel mocht hebben. Zoals gebruikelijk moest iedereen er weer om lachen. Dit keer kon hem dat echter niets schelen. Uiteindelijk moest hij voor dat oude stoffige ding nog veel te veel van zijn loon inleveren, maar het belangrijkste was dat hij het mee kreeg.

Dit keer bracht hij zijn nachten door met het opknappen ervan. De jaren hadden hun tol geëist van het hout en het stonk naar de gemalen eikenschors en andere planten- en fruitresten die voor het looien gebruikt werden, om nog van de urine te zwijgen.

Vandaag stond het spinnewiel er spik en span bij. Zijn laatste centen had Udo uitgegeven om het geheel te kunnen verfijnen en met bladgoud af te werken. Het was nu een waar pronkstuk geworden. Hij had het blinkende resultaat op een karretje gehesen en ging daarmee

naar de toren van het Topplerschlösschen. De adrenaline gierde door zijn lijf en de opwinding deed hem vele malen vlotter stappen dan normaal. Binnenkort hoefde hij niet meer zo te strompelen. Hij zou zich voortaan rond laten dragen.

Toen hij de bocht om liep schrok hij zich kapot toen hij bijna tegen Inneke opbotste. Wat deed zij hier? Net vandaag had hij geen pottenkijkers nodig.

‘Wat ben jij aan het doen?’ vroeg ze. ‘Ben je niet bang dat je te laat op je werk komt? Je weet dat ze daar niet mild zullen zijn.’

‘Komt goed,’ antwoordde Udo onverschrokken. ‘Maak je over mij geen zorgen.’

‘Udo toch. Ik weet niet wat je je nu weer op de hals hebt gehaald, maar wees alsjeblieft voorzichtig.’

Udo knipoogde, iets wat hij nog nooit eerder had gedurfd. ‘Wees maar niet bang, ditmaal heb ik mezelf voor mijn eigen schuitje gespannen.’

Inneke rolde met haar ogen en haalde haar schouders op. ‘Goed dan, maar je weet hoe ik erover denk.’ Ze vervolgde haar weg en keek nog een keer argwanend over haar schouder. Soms voelde het alsof zij zijn gedachten kon lezen.

Uiteindelijk stond Udo daar. Hij, die eenvoudige ziel. Voor hem rees de toren op, zo dichtbij was hij niet eerder geweest. De poort was zwaar, donker en versierd met ijzeren nagels.

Elke vezel in zijn lichaam fluisterde dat hij te klein was, te gewoon, dat deze doorgang niet bedoeld was voor mensen zoals hij. Toch danste er in hem ook een vlammetje dat zei: ‘Als ik nu niet klop, zal die wimpel nooit weten dat ik besta.’

Zijn vingers trilden en het moment rekte zich uit. De spanning hing om hem heen en zweetdruppeltjes deden zijn voorhoofd glinsteren.

Snel veegde hij die weg, hij mocht niet nerveus overkomen. In zijn gedachten telde hij tot tien, in een poging de kalmte terug te vinden. Daarna bonsde hij met zijn vuist op de poort. Hij haalde diep adem en zette een stap achteruit.

Lang hoefde hij niet te wachten op antwoord. De poort werd vlotter geopend dan verwacht, voor zijn neus verschenen twee potige wachters. Ze stonden onbeweeglijk aan weerszijden van de poort, alsof ze zelf uit de stenen van de toren waren gehouwen. Hun harnassen waren dof en hun lansen rustten zwaar in hun handen.

Toen ze verder niet reageerden besloot Udo voorzichtig een stap naar voren te zetten. Daar had hij meteen spijt van. De punten van de lansen werden nu recht op zijn borst gericht.

‘Oh, g-... goedendag,’ hakkelde hij. Hij wees op het karretje dat hij achter zich aan trok. ‘Ik breng een geschenk.’

Een van de wachters haalde zijn wenkbrauwen op. Hij bekeek het scharminkel voor de poort nog eens goed. Na een kort moment van twijfel gaf hij Udo een teken dat hij door mocht lopen. Nog voor hij op adem kon komen, stond Leonhard de Beveler voor zijn neus.

‘Wat moet dat hier?’ bulderde hij.

Udo verslikte zich en kneep het bloed uit zijn eigen handen. ‘Ik ... Ik ehm ...’

‘Nou wat?’

‘Ik heb een geschenk bij voor uw dochter. Gestuurd door een heer vanachter de bergen.’

‘Ja, ja, dat zal wel.’ Leonhard duwde Udo opzij en trok het deken van het spinnewiel. ‘Ehm, wat moet mijn dochter hiermee? Dit is toch geen werktuig voor een edele dame als zij.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Udo terwijl hij hem probeerde te imponeren met een buiging. Hij improviseerde en probeerde daarbij toch overtuigend

over te komen. 'Dit is voor haar hofdames, zodat ze voor haar de mooiste jurken kunnen spinnen.'

'Ah, ja. Vrouwendingen. Vooruit dan maar. Zal wel goed zijn. Ik heb daar verder geen verstand van, maar gebied die heer dat hij de volgende keer niet zo'n rare snuiter zijn geschenken laat leveren. Ik wil geen smet op mijn toren.'

Hij gebaarde dat Udo moest verdwijnen en de blikken van de wachters vertelden hem dat hij zich daarbij moest haasten. Udo strompelde zo snel hij kon de poort uit. Die sloot onmiddellijk met een doffe dreun, en Udo liet zich uitgeput tussen twee rozenstruiken tegen de muur zakken. Langzaam bracht hij zijn ademhaling onder controle. Nooit eerder had hij zoiets gevaarlijks gedaan.

Om geen argwaan te wekken besloot hij wat verderop een poos te rusten. Hij wandelde moeizaam naar de overkant van de aarden weg en ging tegen een oude beuk zitten. De schaduw omhulde hem. Hoelang zou hij moeten wachten? Iemand daarbinnen zou snel door nieuwsgierig geprikkeld worden, dat kon niet anders. Hij had de spindel extra hoog en schuin geplaatst, zodat vingers er makkelijker aan konden komen. De openingen en afstanden tussen het wiel en de steunpunten had hij verkleind, zodat een hand bijna automatisch in contact zou komen met de naald. Ook de beschermende rand had hij verwijderd. Bovendien zou het wiel extra snel draaien. Niets had Udo aan het toeval overgelaten, de steek zou onvermijdelijk zijn.

Lang moest hij niet wachten: hij zag dat de rozenstruiken voor zijn ogen begonnen te groeien!

Nu moest hij natuurlijk zelf opschieten. Hij wist dat de begroeiing snel uit de hand zou lopen en iedereen die een poging deed om bij het kasteel te komen zou overwoekeren. Terwijl de doornen van de

rozenstruiken hem meermaals prikten begaf hij zich terug naar de toren.

Daar aangekomen trok hij de poort eigenhandig open. Zijn kracht verbaasde hem, hij had duidelijk moed gevat. Hij klom over de snurkende wachters. Hij schudde zijn hoofd en vond dat geslaap nog steeds een eigenaardig fenomeen. In de keuken nam hij een hap van de ham, terwijl op de grond de kok en zijn hulpen lagen te slapen.

Daarna klom hij omhoog naar de top van de toren om de wimpel te bemachtigen. Ondanks dat het klimmen hem met zijn lastige lijf stroef afging viel dit klusje nog mee. Af en toe moest hij om een slapende wachter heen, maar dat was alles. Hij plukte met een bevende hand de blauw-wit-geblokte wimpel van de top en zwaaide er triomfantelijk mee in de rondte. Wat een moment! Het was hem gelukt! Hij was nu groot! Al zijn dromen zouden uitkomen. Hij zou alle kwelgeesten een poepie laten ruiken.

Udo kneep zijn ogen tot spleetjes. Echt iedereen die hem ooit in zijn leven had dwarsgezet zou het gaan voelen. De meest grimmige wraakacties doemden op in zijn gedachten. Het leek alsof die wimpel in zijn handen de duistere kant diep binnen in hem aanwakkerde.

Terug op de begane grond zag hij zijn spinnewiel staan. Welke slimmerik had zich daaraan geprikt? Hij hoorde een vertrouwd ronkend, ritmisch geluid en bukte zich voorover. Nee toch?

Inneke? Wat deed zij hier? Ach ... die arme schat had het niet vertrouwd en had hem waarschijnlijk proberen te helpen door zelf in het Topplerschlösschen binnen te dringen. Hij had er geen idee van hoe ze dat had klaargespeeld. Misschien was ze op haar manier wel even listig als hij? Hij schrok op uit zijn gedachten toen hij zag hoe uit haar vingertopje bloed druppelde.

‘Inneke, word wakker!’ riep Udo in paniek.

Inneke reageerde niet. Haar geest had het er waarschijnlijk druk mee om vanaf dat bootje waarover ze het had andere werelden te verkennen. Maar haar lijf was wel hier. Dus op de een of andere manier moest ze toch terug te halen zijn?

Natuurlijk, dacht Udo. In het kasteel werd dit indertijd simpel opgelost. De prinses werd wakker gekust door een prins en daarna leefden ze nog lang en gelukkig. Als hij dat nu bij Inneke probeerde, zou ze dat vast niet erg vinden, want het alternatief was dat ze daar nog honderd jaar op dat bootje rond zou dobberen. Bovendien had ze er niets van te vinden, want hij had nu de macht, fluisterde de wimpel zijn langzaam duister wordende eigenaar toe.

Udo bukte zich voorover over het spinnewiel. Hij streek met zijn hand zachtjes haar haren uit haar gezicht. Hij zou haar kussen, zacht op de wang. Of nee, beter meteen op haar mond. Zijn wimpel, dus zijn wetten. Hij bloosde. Maar nog voor zijn lippen de hare raakten, struikelde hij over zijn slechte been. De naald van het spinnewiel schoot recht zijn hart in.

De uitdijende takken van de rozenstruiken slopen door de ramen naar binnen. In de verte lag zijn bootje al voor hem klaar in de haven, de wimpel wapperend aan de mast.

FINN AUDENAERT EN RIK DE LAVALETTA - DE WIMPEL

Iedereen wilde de wimpel. Er was geen man in het land die er niet 's nachts van droomde. Hoe het ooit gekomen was dat zo'n dun stuk textiel absolute macht vertegenwoordigde, was verloren gegaan in de mist der tijden. Alleen dit stond vast: wie de wimpel veroverde, kon zijn wil aan anderen opleggen

De vraag was natuurlijk: hoe stal je de wimpel van zijn huidige bezitter, Leonhard de Beveler? Udo meende het antwoord te weten: enkel een list bood uitkomst. Bruut geweld gebruiken, zo hadden de twaalf doden het afgelopen jaar uitgewezen, liep faliekant mis.

Udo sloeg geen dag over. Elke ochtend om klokslag zes uur strompelde hij door de kronkelende steegjes van Rothenburg ob der Tauber. Ondanks de pijn maakte hij met opzet een omweg; de leerlooierij waar hij aan de slag was, lag helaas een heel eind uit de buurt. Op de toren van het Topplerschlösschen wapperde de blauw-wit-geblokte wimpel. Udo's ogen volgden de snelle bewegingen van de gouden cirkel midden op de wimpel. O, hij zag de bergen goud al voor zich. Als iedereen hem gehoorzaamde, zou zijn rijkdom oneindig zijn. Dat zou zijn stadsgenoten leren – vernederd hadden ze hem in zijn jeugd, niet meer of min. De pijn vlamde door zijn been toen hij dacht aan de dag dat de andere jongens hem tegen de kar hadden geduwd. De karrendrijver had nog geprobeerd zijn paard te laten stoppen, maar het onheil was al geschied. Udo ging vanaf die dag als een kreupele door het leven, al was 'gaan' wellicht niet het passende woord.

Het werk in de leerlooierij was hard, zeker voor iemand als Udo. Hij was wat men een vlezer noemde. Dierenhuiden werden onthaard,

gesmart en gebroeid voordat ze bij hem terechtkwamen. Op de binnenkant van de huiden zaten nog grote stukken vlees. Udo moest de huiden op een bolle stenen tafel leggen en er het vlees afsnijden. Hiervoor moest hij de hele tijd rechtop staan. De tafel was hoog. Hij kon weliswaar zitten, maar dan kon hij niet voldoende kracht zetten op het mes. Naast het werk zelf vermoeiden ook de anderen in de leerlooierij hem. Zo ging het al zijn hele leven: niemand behandelde hem zoals het hoorde. Hij werd beschimpt vanwege zijn gebrek en belogen, omdat mensen dachten dat wie krom liep, ook wel dom moest zijn. Dikwijls doorzag Udo het bedrog, maar hun pogingen stompten hem af. Steeds weer raakte hij teleurgesteld in mensen.

Dus had hij alleen nog oog voor de wimpel. Die zou zijn leven veranderen. Al meer dan een jaar trof Udo voorbereidingen voor zijn diefstal. Vandaag was dan eindelijk de dag aangebroken. Vanzelfsprekend zou hij niet naar de leerlooierij gaan. Als hij de wimpel kon bemachtigen, zou de hele stad zijn bevelen uitvoeren. Waarom zou hij dan nog werken voor de kost? Zijn eerste bevel zou trouwens de leerlooierij gelden: iedereen moest eruit, behalve misschien Inneke. Zij was een vriendelijke meid, die altijd een goed woord voor hem overhad. Wie weet bevorderde hij haar tot bazin. Daar zouden zijn stadsgenoten van opkijken: een vrouw aan de macht! Maar de echte macht zou natuurlijk bij Udo liggen. Hij moest maar eens aan de slag gaan, nu ...

Udo trok de deur van zijn woning dicht alsof hij een grens overstak. De lucht droeg een drukkend vocht, en uit de kletsnatte stenen steeg dezelfde last die in zijn borst woog: kilte, zwaarte, dreiging. Zijn been stak, de oude pijn die hij kende als een huisgenoot, maar vandaag

sneed ze dieper, alsof zijn lichaam zelf wist dat hij op het punt stond iets te ondernemen wat niet meer teruggedraaid kon worden.

Hij koos de weg langs de stadsmuur. Het vochtige steen trok koud in zijn handpalm, alsof het hem influisterde dat deze stad hem vreemd bleef, altijd vreemd was geweest. Hoog boven het Topplerschlösschen danste de wimpel, de droom van een heel jaar. Vandaag moest die zich naar hem buigen. Udo had het zich ingeprent: dit was de dag.

Toen hoorde hij voetstappen. Licht, haast speels. Zijn hart begon te hameren; het beeld van wachters, van handen die hem zouden vastgrijpen, schoot door zijn hoofd. Hij draaide zich half om en zag Inneke.

Ze glimlachte zoals altijd. Haar gelaat was zacht, haar ogen warm, en toch voelde hij iets in die blik wat hij niet thuis kon brengen. 'Udo,' zei ze, alsof het toeval was dat ze dezelfde weg koos. 'Zo vroeg al onderweg? Geen werk vandaag?'

Hij wilde haar wegsturen, maar zijn tong bleef kleven. Inneke was niet als de anderen. Zij had hem nooit met spot overladen. Haar glimlach was altijd een schuilplaats geweest. Dat kon hij niet zomaar afwijzen.

'Er wacht ander werk,' zei hij hees.

Ze knikte traag, alsof ze door zijn woorden heen keek. Ze liep naast hem, haar stappen zacht, haar jurk zwiepte over de glimmende stenen. 'Je denkt dat je het vandaag zult doen, nietwaar? De wimpel.'

Udo verstijfde. Het bloed trok uit zijn gezicht. 'Wat ... wat bedoel je?'

Haar blik werd scherp, als staal onder een doek. 'Ik weet wat je van plan bent. Een jaar heb je eraan geweven, zoals een spin zijn web. Dacht je dat ik het niet zag? Hoe je elke ochtend de toren aankeek alsof je er een geliefde in had verstoppt?'

Zijn mond werd droog. 'Je ... je hebt me bespied?'